

Χρειαζόμαστε αριστερή εργατική αντιπολίτευση!



1. Τα αποτελέσματα των εκλογών της 25 Γενάρη καταγράφουν μια σαρωτική στροφή προς τα αριστερά. Ποτέ άλλοτε τα ποσοστά της Αριστεράς αθροιστικά δεν έχουν φτάσει σε τέτοια ιστορικά πρωτοφανή επίπεδα. Δικαιολογημένα χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι πανηγυρίζουν για τη συντριπτική ήττα των κομμάτων της συγκυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου, για το πλειοψηφικό ρεύμα προς τα αριστερά που αναδείχθηκε μέσα από τους αγώνες μας, για την ελπίδα ότι επιτέλους θα ξηλώσουμε τρόικες, μνημόνια και νεοναζί.

Ταυτόχρονα, όμως, μέσα στη χαρά της εκλογικής επιτυχίας, φαίνονται τα πρώτα μηνύματα για τις μάχες που έχουμε μπροστά μας. Η νίκη είναι της Αριστεράς, αλλά η κυβέρνηση είναι της δεξιο-αριστεράς, μια συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Θα χρειαστεί να ξαναπιάσουμε το νήμα των αγώνων που έφεραν την ανατροπή, για να μην «καεί» το μαζικό αριστερό ρεύμα, για να το μετατρέψουμε σε εργατικές νίκες. Χρειαζόμαστε δυνατό εργατικό κίνημα ενάντια στα δεξιά φρεναρίσματα, χρειαζόμαστε δυνατή αντικαπιταλιστική αριστερά ανεξάρτητη από τη νέα κυβέρνηση. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι σημείο αναφοράς για όλους και όλες που νοιώθουν αυτή την ανάγκη ήδη από την επόμενη μέρα.

2. Το άθροισμα των ποσοστών του ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΕ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των άλλων δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς πανελλαδικά φτάνει το 42,56%. Άμα πάμε στις εργατογειτονιές των μεγάλων πόλεων τα νούμερα γίνονται ακόμη μεγαλύτερα: στη Β' Αθήνας φτάνουν στο 45,1% και στη Β' Πειραιά στο 51,2%! Σε πείσμα των εκλογολόγων που λένε ότι αυτή η πρόσθεση δεν είναι θεμιτή, όλοι εμείς που βρεθήκαμε μαζί στους αγώνες της προηγούμενης περιόδου ξέρουμε καλά ότι αυτό το ρεύμα γεννήθηκε και βρέθηκε μαζί στις πανεργατικές απεργίες, στα αντιφασιστικά συλλαλητήρια, στις πλατείες, σε κάθε μεγάλη και μικρή κινητοποίηση.

Ξέρουμε ότι όταν καλούσαν οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ στο Ραδιομέγαρο, ο κόσμος του ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν εκεί πλάι-πλάι, το ίδιο και όταν οι δολοφόνοι της Χρυσής Αυγής σκότωσαν τον Παύλο Φύσσα στο Κερατσίνι.

Η μαζική ριζοσπαστικοποίηση που εκφράζεται με τα εκλογικά ποσοστά της Αριστεράς στην κάλπη της Κυριακής δημιουργήθηκε από τα κάτω, με τους αγώνες μας, όχι μόνο των τελευταίων μηνών, αλλά σε βάθος χρόνου. Είναι καρπός του Δεκέμβρη του 2008, όσο και του Δεκέμβρη του 2014. Έχει ορμή και συνέχεια που δεν ανακόπηκε το 2012, όταν πολλοί θεώρησαν ότι το μαζικό κίνημα πισωγύρισε. Η εργατική τάξη και η νεολαία με τη μαζική αντίστασή τους ήταν και είναι οι πρωταγωνιστές της ανατροπής.

Η διαπίστωση αυτή είναι απαραίτητη για να κατανοήσουμε το γεγονός ότι η άνοδος της Αριστεράς δεν είναι μια εξέλιξη «μηδενικού αθροίσματος», όπου η πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ εξασφαλίζεται με την άντληση ψήφων από το ΚΚΕ, ούτε η τάση επανασυμπίερωσης του ΚΚΕ προκύπτει από τις συνεχείς επιθέσεις του στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε άλμα δέκα μονάδων σε σύγκριση με το 2012 την ίδια ώρα που το ΚΚΕ επίσης ανέβηκε κατά μια μονάδα και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κράτησε 40.000 αντί για τους 20.000 του 2012. Η δυναμική ανόδου που ξεπήδησε από την εργατική αντίσταση αγκάλιασε όλο το φάσμα, έστω και ανισόμερα. Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα επιτελεία της άρχουσας τάξης και εδώ και σε όλη την ΕΕ ανησυχούν ότι η εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ δεν θα είναι ο τελευταίος σταθμός αυτού του κύματος. Σε εμάς εναπόκειται να κάνουμε τις ανησυχίες τους πράξη.

3. Ο Σαμαράς και οι αυλοκόλακές του σαν τον Άδωνη Γεωργιάδη, προσπαθούν να μειώσουν την εικόνα της συντριβής της ΝΔ με «επιχειρήματα» του στιλ «πέσαμε μόνο δυο μονάδες ύστερα από δυόμιση χρόνια σκληρής διακυβέρνησης με επώδυνα μέτρα». Οι σκοπιμότητες αυτής της φιλολογίας είναι προφανείς, αλλά δεν μπορούν να κρύψουν την πραγματική έκταση της κρίσης της δεξιάς.

Η ΝΔ βρέθηκε 8,5 μονάδες πίσω από τον ΣΥΡΙΖΑ, μια απόσταση που κάνει τα σενάρια περί «αριστερής παρένθεσης» και γρήγορης επιστροφής της δεξιάς τελειώς ευφάνταστα. Ούτε οι πιο φανατικοί επιτελείς του Σαμαρά δεν πιστεύουν ότι μπορούν να ξαναγίνουν πρώτο κόμμα σύντομα και γι' αυτό ήδη από το βράδυ των εκλογών συγκεντρώνουν τις προσπάθειές τους στο να σώσουν τον αρχηγό τους από τις συνέπειες της ήττας. Ήδη έχουν βγει τα μαχαίρια, ήδη πυκνώνουν οι φωνές των δελφίνων για τα λάθη με τον ΕΝΦΙΑ, την προεκλογική καμπάνια τρόμου κλπ κλπ.

Η πραγματικότητα είναι ότι η Σαμαρική ηγεσία στοιχημάτισε πως η μνημονιακή πολιτική θα είχε φέρει το περιβόητο success story, ενώ η οικονομική κρίση έφερε τα επιτόκια του ελληνικού δανεισμού ξανά σε απαγορευτικά επίπεδα. Το παραμύθι κατέρρευσε και η ΝΔ τώρα μπαίνει σε διαδικασία κρίσης για να βρει νέα ηγεσία, οικονομική πολιτική και εκλογική τακτική.

4. Το κενό που αφήνει αυτή η κρίση για την άρχουσα τάξη δεν μπορούν να το καλύψουν ούτε οι ακροδεξιές ούτε οι «κεντρώες» εφεδρείες.

Το Ποτάμι, παρά την τεράστια προβολή που του εξασφάλισαν οι δεσμοί του με τα ΜΜΕ, δεν κατάφερε να πετύχει τον στόχο της τρίτης θέσης. Μέσα σε ένα αριστερόστροφο περιβάλλον, προτίμησε τις επιθέσεις κατά της αριστεράς και αγκάλιασε περιπτώσεις όπως ο εμπνευστής του ΕΝΦΙΑ Θεοχάρης. Πολύ γρήγορα, αντί για το απολίτικο «κάτι νέο» αποδείχθηκε φορέας των πιο απαρχαιωμένων δογμάτων του νεοφιλελευθερισμού.

Η συντριβή του ΠΑΣΟΚ πήρε ακόμη μεγαλύτερες διαστάσεις. Έφτασε να βλέπει την πλάτη των ΑΝΕΛ. Αντί να γίνει πόλος επανασυμπίεσης του μεσαίου χώρου όπως φιλοδοξούσε, διασπάστηκε ξανά και πλέον κυρίαρχος στόχος του είναι να αντιμετωπίσει το κόμμα του ΓΑΠ. Με άλλα λόγια μετατρέπεται σε περιθωριακή δύναμη. Το βράδυ των εκλογών τα στελέχη του δεν είχαν κάτι να πουν εκτός από την καταγγελία του Παπανδρέου.

5. Αυτή η κατάρρευση των επίδοξων διεκδικητών της τρίτης θέσης άφησε το πεδίο για τους νεοναζί της Χρυσής Αυγής. Η ανάδειξή τους στην τρίτη θέση δεν είναι αποτέλεσμα δικής τους ανόδου, αντίθετα εμφανίζουν πτώση και σε σύγκριση με τις ευρωεκλογές και με το 2012, ιδιαίτερα στις μεγάλες πόλεις. Οι φιλοδοξίες ότι θα μπορούσαν να επωφεληθούν από την κρίση της ΝΔ διαψεύστηκαν μέσα σε συνθήκες τεράστιας πόλωσης όπου ακόμη και από τη ΝΔ οι διαρροές είναι προς τα αριστερά. Αυτό είναι καρπός των αγώνων του αντιφασιστικού κινήματος και είναι η αφετηρία για να μην αφήσουμε αυτούς τους δολοφόνους να παριστάνουν ότι είναι ένα «νόμιμο κόμμα» δεξιάς αντιπολίτευσης.

6. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες της μαζικής στροφής προς τα αριστερά και της κρίσης όλου του φάσματος δεξιάς-κεντροδεξιάς, η κυρίαρχη αντίφαση που αναδεικνύεται είναι ανάμεσα στις μαζικές προσδοκίες του κόσμου της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος από τη μια μεριά και τη συμβιβαστική πολιτική της νέας κυβέρνησης.

Η πιο ορατή πλευρά αυτής της πολιτικής είναι η παρουσία των ΑΝΕΛ στην κυβέρνηση. Ακόμη και το ήπιο προεκλογικό στίγμα του Καμμένου ως πατρική φιγούρα που θα βοηθάει τον Αλέξη Τσίπρα να φρενάρει στις δύσκολες καμπές είναι μια πρόκληση για τον πραγματικό νικητή των εκλογών, τον κόσμο της Αριστεράς. Η πραγματικότητα, βέβαια, είναι πιο ωμή. Οι ΑΝΕΛ έχουν αναδείξει ως κόκκινες γραμμές τις αντιδραστικές θέσεις τους στο «μεταναστευτικό», στα «εθνικά θέματα» και στις «παραδοσιακές αξίες-πατρίς, θρησκεία, οικογένεια». Οι διεκδικήσεις του κόσμου που πάλεψε για να καθίσουν στο σκαμνί οι

Χρυσουγίτες βουλευτές, για να έχουν οι οικογένειες των μεταναστών δικαιώματα όπως της ιθαγένειας και όχι απελάσεις και στρατόπεδα συγκέντρωσης, για αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη και όχι συμμαχίες με το Ισραήλ, βρίσκονται σε ανοιχτή ρήξη με τις θέσεις και τις πράξεις των βουλευτών του Καμμένου.

Αυτό το γεγονός δεν μπορεί να συγκαλυφθεί με τις δικαιολογίες που επικαλείται η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, περί «ανάγκης ευρύτερης συναίνεσης». Η Αυγή της Τρίτης 27 Γενάρη προβάλλει πρωτοσέλιδα την προοπτική συνεργασίας και με το ΠΑΣΟΚ και με το Ποτάμι, πέρα από τη συμμετοχή των ΑΝΕΛ στην κυβέρνηση, ως βήμα για ισχυρότερη «διαπραγματευτική ομάδα» με τους ευρωπαίους «εταίρους-δανειστές». Το μόνο που αποδεικνύει αυτή η τακτική είναι πόσο προσχηματικές ήταν οι αναφορές του Αλέξη Τσίπρα προεκλογικά στο ΚΚΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και πόσο ο πραγματικός προσανατολισμός του είναι ένας συμβιβασμός με την ΕΕ αποδεκτός και από τους ΑΝΕΛ, το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι.

7. Η στροφή του Αλέξη Τσίπρα προς αυτή την κατεύθυνση είναι ορατή από πολύ καιρό. Η χαρά για την εκλογική επιτυχία της

Αριστεράς δεν μπορεί να μας κάνει να ξεχάσουμε τα ταξίδια στο Βατικανό και στο Κόμο, στο Σίτι του Λονδίνου και στη Φρανκφούρτη του Μάριο Ντράγκι. Ίσως η πιο ενδεικτική επιβεβαίωση αυτού του προσανατολισμού είναι η ανάδειξη του καθηγητή Βαρουφάκη στη θέση του οικονομικού «τσάρου» της νέας κυβέρνησης. Ο ίδιος ο Γιάννης Μηλιός που μέχρι πρόσφατα ήταν βασικός στο οικονομικό επιτελείο του ΣΥΡΙΖΑ έχει περιγράψει τις απόψεις του Βαρουφάκη ως εξής: «Εντάσσουν τη στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ σε μια πιο 'στρογγυλή' προβληματική που διατηρεί κοινούς τόπους ακόμη και με το νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο».

Τίποτε καλό δεν έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι από έναν τέτοιο προσανατολισμό. Η απόφαση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας να προχωρήσει σε μια μορφή «ποσοτικής χαλάρωσης» δεν μεταφράζεται σε χαλάρωση της λιτότητας, ούτε για την Ελλάδα ούτε για την υπόλοιπη ευρωζώνη. Είναι μια απόφαση-ομολογία ότι η κρίση συνεχίζεται και θα ήταν αυταπάτη να περιμένουμε ότι οδηγεί σε ελάφρυνση του βάρους εξυπηρέτησης του χρέους. Αντίθετα, οδηγεί σε διαιώνιση αυτού του βάρους και των μηχανισμών επιβολής λιτότητας για την εξυπηρέτησή του. Τα αιτήματα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος για διαγραφή του χρέους, ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ και κρατικοποίηση των τραπεζών με εργατικό έλεγχο παραμένουν ως η μόνη γνήσια εργατική εναλλακτική.

8. Για όλους αυτούς τους λόγους, η συγκρότηση αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης στη νέα κυβέρνηση είναι επείγουσα ανάγκη. Η ηγεσία Τσίπρα και ο Καμμένος πρέπει να αισθάνονται διαρκώς την καυτή ανάσα των προσδοκιών του κόσμου της Αριστεράς. Θα ήταν εγκληματικό να αφήσουμε αυτές τις προσδοκίες να συνθλιβονται ανάμεσα στους συμβιβασμούς των νέων υπουργών και τη δημαγωγία μιας δεξιάς αντιπολίτευσης. Χρειαζόμαστε μια δυνατή αριστερή αντιπολίτευση που θα μετατρέψει σε κινηματικές πρωτοβουλίες και σε εναλλακτικές προγραμματικές προοπτικές τις ελπίδες των απολυμένων ότι θα γυρίσουν στις δουλειές τους, των εργαζόμενων και των συνταξιούχων ότι θα αντιστρέψουμε τις περικοπές στην υγεία και την πρόνοια, της νεολαίας ότι θα κατακτήσουμε επιτέλους δημόσια και δωρεάν Παιδεία για όλους.

Η ηγεσία του ΚΚΕ υπόσχεται ότι θα κινηθεί προς αυτή την κατεύθυνση. Πάσχει όμως από μια καθοριστική αδυναμία. Η υπόθεση της οικοδόμησης ενός κινήματος αριστερής εργατικής αντιπολίτευσης δεν προωθείται με μια πολιτική καταγγελιών του ΣΥΡΙΖΑ από το πρωί μέχρι το βράδυ. Χρειάζεται κοινή δράση με όλο τον κόσμο της Αριστεράς και αυτό δεν κατακτιέται με σεχταριστική πολιτική. Οι τάσεις επανασυσπείρωσης που διαπιστώνει η ηγεσία του ΚΚΕ δείχνουν ότι υπάρχουν γέφυρες επικοινωνίας αλλά η αξιοποίησή τους απαιτεί ρήξη με την πολιτική «Τρίτης Περιόδου» που ακολουθεί και στροφή προς μια ενιαιομετωπική πολιτική. Προφανώς μια τέτοια στροφή δεν είναι εύκολη για μια ηγεσία με μακρόχρονη περιχαράκωση, αλλά πολλοί αγωνιστές και αγωνίστριες του εργατικού κινήματος και της νεολαίας, της βάσης του ΚΚΕ, έχουν την αίσθηση πόσο αναγκαία είναι σήμερα.

9. Στις δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς πέφτει το βάρος να αναλάβουν το ρόλο της δύναμης που προωθεί τη δικαίωση των προσδοκιών που εκφράστηκαν τόσο σαρωτικά στις κάλπες.

Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα χαιρετίζει όλους τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της ANΤΑΡΣΥΑ που έδωσαν τη μάχη των εκλογών μέσα σε δύσκολες συνθήκες. Το μέτρο της επιτυχίας των προσπαθειών μας δεν είναι ο διπλασιασμός των ψήφων που συγκράτησε η ANΤΑΡΣΥΑ σε σύγκριση με τον Ιούνιο του 2012. Είναι οι δεσμοί που έχουμε αναπτύξει με πρωτοπόρα τμήματα της εργατικής τάξης και της νεολαίας μέσα σε πολλούς χώρους δουλειάς και σπουδών, μέσα στις εργατογειτονιές. Αυτοί οι δεσμοί απλώνονται πολύ ευρύτερα από τους 40.000 ψηφοφόρους της ANΤΑΡΣΥΑ, αγκαλιάζουν μαχητές που μπορεί να ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ ή ΚΚΕ αλλά εκτιμούν την ενωτική και πρωτοβουλιακή δράση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Από αυτή την αφετηρία μπορούμε να προωθήσουμε εποικοδομητικά τη συγκρότηση των αγώνων για τη δικαίωση των προσδοκιών της εργατικής τάξης.

Οι συνθήκες μέσα στις οποίες δώσαμε την εκλογική μάχη επιβαρύνθηκαν και από την αιφνιδιαστική εκλογική συνεργασία με τη Μετωπική Αριστερή Συμπόρευση. Πολλοί σύντροφοι και συντρόφισσες της ANΤΑΡΣΥΑ είχαν δικαιολογημένα την απορία για την παρουσία υποψηφίων που αμφισβητούσαν ακόμη και σε επίσημες προεκλογικές εμφανίσεις βασικές αντικαπιταλιστικές επιλογές όπως την ολική διαγραφή του χρέους. Η τακτική Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ που αναβλήθηκε λόγω των εκλογών θα έχει να αντιμετωπίσει και τέτοια ζητήματα. Το κυρίαρχο καθήκον, όμως, της Συνδιάσκεψης θα είναι να εξοπλίσει όλο το δυναμικό της αντικαπιταλιστικής αριστεράς για τα νέα καθήκοντα που έχουν αναδειχθεί μετά τη νίκη τη Αριστεράς.

Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες του ΣΕΚ θα συμβάλλουν σε αυτή την προσπάθεια και με τις ιδέες και με τη δράση τους. Οι πρωτοβουλίες της ΚΕΕΡΦΑ για τη διεθνή μέρα δράσης ενάντια στο ρατσισμό και τους φασίστες στις 21 Μάρτη, οι δράσεις του Συντονισμού ενάντια στις διαθεσιμότητες και τα κλεισίματα στο πλευρό των αγωνιστών της ΕΡΤ, της Κόκα-Κόλα και τόσων άλλων, έχουν επείγοντα χαρακτήρα. Είναι τα πρώτα βήματα για το μεγάλο στοίχημα της περιόδου. Ελάτε να τα βαδίσουμε μαζί.

<http://ergatiki.gr/?id=11107>